

פוחס גיוסר
על
הפרק

הפרדת הכוחות בחזית הצבון

המשא-וכוח, שמונחל שר-הפנתון משה דיין בואשינגטון על מוסכמים טאמיר להפרדת הכוחות בין ישראל למצרים, נעדר בתאגיד הרבה יותר מסכמים אחר, והפנתון בשטח, אף לא ידוע דיוק המצב האמיתי. רמת-הגולן קרובה למרכזי אסטרטגית ישראלית הרבה יותר מאשר המזרח. אך דעת-הקהל הישראלית אינה מודעת (או שהיא חידעה) לעובדות, כי ביהודה של חזית קרובה יותר מאשר כל מרכז אסטרטגית ישראלית. מובנת הרישור הישראלית למצב בשטח, וירי הרישור הארצי אריכה להיות מובנת לא פחות.

מפכת את המוכח העמדה הסורית בעניין הפרדת הכוחות מורידה בקצות, משמע מצרים רואה בה עמדה נוקשה שאין בה חשול לאינטרסים הערביים הצעיר על חילוקי-הרעיון המצרי-סוריים מתורגמם ממעם למעם בתכונות שונות, כגון בעניין הסרת חום המים, או ביהודה כחבית. גם מדיניות מצריים, המבקשים לגלות עמדה אחת לשיעור הערבי חורר מדמשק הארץ, שכאשר הסורים תובעים את, התווית השטחים הערביים הנכבשים, הם מתכננים גם לתל-אביב. הוועדה הסורית ליישוב הקו, למחמת המשהי אמנם איננה מאמנת סורי וגם המצרים תפוז את המסקנות לשטח קרובות במהלך המרים להפדת הכוחות (ומי שטנו להצדיק טקטיקה כזו מן הצד הערבי, יאל את עצמם אם הוא ראה אותה לביטויים אם וכאשר נקט אותה הצד הישראלי...), אולם הסורים מתמארים בה ומנסים להרחיב ולשכלל אותה.

מסך את המוכח, כנראה, חשלב חנוכתי כור-שיח להסמרת המצרים בין ארצות-הברית לברית-המועצות, וידיעות על הקפאתו במרים, על חקשנות עמדות סוריות, הן בלתי-שלמות ואולי גם הן צדדיות, אולם ברור שריבוע נתמערך קשים ומסוגלת קשים אלה יכולות בתחילת מעמדות-השל להשתמש במה שמחושש במורד הוויכוח לצדדי המזרח, כאשר המונח הוא להשיג יתרונות או הונות מפחד חשני בתחום אחר למצרי. ובאותה מנגנון של יחסי המעצמות עולים שני סיבוכים מורד-היכונים ודוקא, הראשון הוא: מצרים מתרחקת מברית-המועצות והיא כבר התרחקת מברית-הערב למדי; אחרת, הוצאות ואשפוזות מבי מדיניות מוכיחה מלגברת בסוריה או גם נסיון להרחיק את סוריה (ומדיניות ערבית אחרת) ממצרים, מכאן יכול לבוא סיוע להקשחות הסורית, וכמובן, מצד שני יכולה לבוא מדיניות אמריקאית המשתדלת לחזק את ישראל לגבישות כלפי מצרים ולקשיחות כלפי סוריה. והסיבוי השני (הקשור גם בראשון): הוא מעמדת העדיל של הריפולר מאשית האמריקאית בכל המצעים הישראלים-ערביים עד כה ומורד-הרעיון המוכנת בברית-המועצות אפשר מכאן שמותקבת חנסת לשרד-הרעיון המוכנת כוחות כשהמשא-ומתן עלית מתנהל בואשינגטון והסכים לאותה הוכנית משא עם המצרים עלית יעגול בויגבה, בהשתתפות של. ולא אף כל המצרים מנגנו, אולם כאן נשאלת השאלה: ויכוח מקומה של ישראל בכל זה? והאם הוא גורם מאסיבי בכל ההתפתחויות האלה? והאם אין הוא יכולה, מחד, לשנות מחלטים, לבזק מחלטים?

האמת היא, כי ישראל היא גורם מאסיבי למדי, אם כי לא קטן, להעלאת רעיונות חדשים, למסיון לקדם את המהלך והשטח להוביל לשלום עם שכנינו, מהלך שהתחיל עם המצרים להפדת הכוחות עם מצרים, והקו הכללי של הממשלה הישנה בנצב חודש הוא להפדת הכוחות עם מצרים, תולדת למנוע כל שינוי, או, אם לא ניתן למנוע — להשתדל לעכבו בכל שניתן. בתוך מאבק הכוחות הממנהל בשלום הערבי (והוא מתנהל גם בתוך סוריה), בין כאלה הנכונים למצרים, מודים ויוזמים, עם ישראל ובין כאלה החותרים להנצח את האויב ולהארישה, אין יוזמת ישראלית לתוקם של מראשיתם להחלשת האחרונם (הנכבשים והחסיים כלפי מצרים גובעת יותר מראשיתם עם ואשינגטון, ואשליה היא לחשוב שאפשר יהיה לתנוע לשלום ישראל-מצרי לבדו, תוך השארת החסיים עם סוריה, עם המלשחיותאים ועם ירדן כקטאום או על אש גדולה או קטנה). במרים על הפרדת הכוחות לגיטימי הוא מיקוח ישראלי קשה (השאלה היא רק אם הוא מועיל — והוא לגיטימי אם המטרה היא להשיג תנאים נוחים יותר מן הצד שכנגד ואינו לגיטימי אם מטרתו למנוע הסכם ולעכב את תהליכי החשירה בין ישראל לארצות-ערב). מה שאיננו לגיטימי מכול וכול הן הכרזות ראשי-הממשלה שרמת-הגולן היא חלק משראלי, הן התוכניות להגביר את ההתנהלות בגולן (בעוד למעלה מ-100,000 פליטים משם מסתופסים במרברי דמשק), כל אלה, לא רק שהם מפרעים לפדק מוקשים המצויים בשטח בשדה יחסינו עם סוריה, אלא וז בממרחש ורועת מוקשים רכי-עוצמת נוספים. כי אם מתכוונת ישראל לסמך את רמת-הגולן, כולח או רובה, משמע אין טעם לסורים לגשת אל שולחן הוויכוח בכלל ואין טיכיל להתגברות והגף והשריג יותר בסוריה. וכך גם מאבדות וחבישות הישראליות במיקוח על הפרדת הכוחות לפחות חלק מן הליגיטימיות שלהן.

דן בדרך שני מדיניות, שכוונתה להשיג שדום ולשלם חמורו במדיניות, יכולה ישראל להחליץ ממצב של גורם מאסיבי המכוח ומנגל על-ידי גורמים אחרים במשוחת הכוחות המורכב סוד: אולם שכאשר ממשלת ישראל נוסח להחליט בכל דהית של ההתפתחות, היא מאבדת את ויכולת לבזק את ההתפתחות. הקרפ בין סוריה ומצרים עשוי להוסיף ולחזק, הוא עשוי להעיל אם הוצאתו תהיה שינוי המדיניות הסורית לכיוון של יתר עשור: הוא עלול לחזק אם הוא יעצור את תהליכי החשירה שחולחל מדיניות ישראלית נוצות ומרתיקת-ראות, שטוחות ארוכים, יכולה להשיג כאן חשנים רבים, אבל, כנראה, התקפת שממשלת ישראל וגוכוחית תהיה מסוגלת לנקוט מדיניות שכזו, היא תקווה צועות מדי. ועוד בשולי כל המערכת, ואולי לא כל כך בשוליים, משח דיין מנהל את המרים בשם ישראל ולא שריתות, טענים, שקסיסגיד מדיח אותה מפני שהוא יכול, לספק את הסחורה" משמע, הוא האיש הקובע בעניינים אלה בממשלת ישראל. כלומר, הטיכוי למדיניות ישראלית עצמאית הוא קלוש ביותר, ואולי וז אותה הטיכוי שנגלול מרעין קסיסגיד שחיים על דיון, סיכוי אחרת שדיין מפרקים את קסיסגיד (וקסיסגיד) קסיסגיד מפרקים את דיון (וגולדה) הוא בכך ששני ממשלים מעוררים — מחולי" מכאן, ווטוניים מכאן — נשענים זה על זה, אך המשענות אינו איננות ביחור, אם להחבטם בלשון המעטה.

עם התפתחות הממשלה
מה יהיה על הירקון?
זעם מצטבר בשכונות ת"א
לאחר הטבח
בקריית-שמונה

הקדמה
למקור האסל

